

Tinku se je zdelo to prav in lepo. Obrazek se mu je zjasnil.

»In kdaj se povrne mamica iz nebes, gospodična?«

»Prijateljček moj! Kogar Bog pokliče k sebi, ta se več ne vrne.«  
Nikoli! — Vnovič ta tuja beseda, ki je ne razume — —.

Dnevi so potekali. Tedni so se pletli iz njih in meseci in še vedno je Tinko čakal mamice.

Molil je, naj se ga Bog usmili in mu razsvetli to strašno temo. In prošnja njegova ni bila brez uspeha. Sanje so prehajale v tihih nočeh k dečku v posete in odpirale pred njim nebeška vrata. In tam gori je videl svojo mamico: na bliščečem prestolu je sedela in ga je pozdravljala — — —.

Oče je nenadoma odpotoval. Ko se je vrnil, je povedal malemu, molčečemu fantiču, da bo Tinko zopet dobil mamico. Zato naj bo vesel in dobre volje in smeje naj se.

Tinko ni nič odgovoril. Zatrepetel je. In oči njegove so se uprle na vrata v silnem, blaženem hrepenenju in — obstale na vitki, beli dami, ki se mu je bližala s prijaznim nasmeškom.

Papa je gospo prijel za roko.

»Glej, Tinko — tvoja nova mamica,« je rekel.

Otrok je strmel v tujko. Lica so se mu krčevito raztegnila in v prsih se mu je stisnilo. Potem pa:

»Pojdi, ti — si tuja žena! Ne maram te!«

Oče je hotel otroka kaznovati, tuja žena pa je zaprosila zanj:  
»Pusti ga! Siroto! Saj se me bo privadil!«

Da! Privadil se je bele gospe. Toda nikdar je ni klical za mamico.

»Teto« jo je imenoval, in ako je bila vsled tega žalostna, ji je rekel: tetka! Prosila pa ga je lahko še tako lepo in prisrčno, naj ji dé: »mamica«, nič, samo odkimal je in dejal počasi:

»Ti nisi moja mamica! Mamica moja je v nebesih in ne bo prišla nikoli več pogledat.« In solze so mu zalile oči — —.

(Konec prihodnjic.)



## Sirota zvezdam.

Zvezde na nebu ve,  
zvezdice svetle,  
kaj bi vas vprašala  
reva sirota:

Zlate ste  
svetle ste,  
božje ste lučice —  
ali ste videle  
mamico mojo?

Očka ste videle,  
videle brate,  
sestrico videle,  
zvezdice zlate?

Zvezde leskečejo,  
nič ji ne rečejo,  
dèklica žalostna  
bridko ihti . . .

Ivan Gnjevoš.

